

Николай Лилиев
Защо ми вдъхна...

ЗАЩО ми вдъхна тоя чуден дар,
пред всеки поглед сам да се разтварям,
като ненужна жертва да изгряям
на любовта пред вечния олтар;

сърцето ми да бъде нежен съд
на цъфнали надежди и копнежи
и в своята самотност да бележи
измамите всред земния си път?

Защо ми даде тия светлини,
да ме обливат с острия си блясък
и да разкриват сънния захлас

на дните ми, отписнали вълни,
събудени от делничния крясък
на земното, в което чезна аз?

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7805>]